

ЕМИЛ ВЕРХАРН ПРЕД ОГНИЩЕТО НА СПОМЕНА

Превод от френски: Гео Милев, 1920

chitanka.info

Макар че вече, в тази вечер,
разронва есента
далече
в полята немощни листа;
макар че вече есента,
сред тази вечер, с вихрени ръце
коси
от пламенните рози
последните им цветове — в нощта
натегнали от бледнина.
О, нека заедно със тез цветя
есенний вихър не срази
цветята в нашето сърце, —
но двама ний, пред жаркий плам
на спомена във златното огнище,
но нека двама там,
пред огъня, се свием ний с колене и ръце.

О, против траурните болки в бъдещето скрити
и против времето, що слага край на всеки чар,
и против нашия страх, и против нас самите —
о, нека ний се свием там пред пламенната жар
в огнището, разпалено от нашия спомен,
Макар че есента,
със своя плащ огромен
от буря, мрак и мраз,
виси
над лесове, ливади и блата —
дано скръбта ѝ не срази
поне спокойната градина вътре в нас,
където в светлина и самота,
звъни на наште мисли равний ход.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.